

nes Stilling. Men der var dog altsaa en lille Smule af det, Ministeren helst ønskede — det smager dog af Fugl, sagde Konen, da hun kogte Suppe paa den Gren, som Kragen havde siddet paa. For øvrigt synes jeg ikke, at der er den bedste Overensstemmelse mellem Ministerens Ønske om den store Ensartethed i dette Tilfælde og hans meget store Rummelighed overfor de forskellige Bevægelser indenfor Folkekirken. Men vi skal jo ikke nu drøfte radikal Kirkepolitik, det faar vi nok at gøre med en anden Gang, og man skal, som et gammelt Ord siger, ikke tage Hatten af, før man ser Herren.

Som Forslaget er, synes det mig at være godt, og naar Ministeren i det andet Ting udtalte — og mente i den Henseende ogsaa at kunne henvise til en af de fra Landets Biskopper foreliggende Erklæringer —, at der kunde være Fare for, at en Biskop meget vel kunde give sin Tilslutning til, at en evangelisk-luthersk Frimenighedspræst kom til at tale i en af Folkekirkens Kirker i Henhold til Loven af 1911, men derimod maaske vilde modsætte sig, at han fik fast Brug af Kirken, saa vil jeg antage, at den Fare, som derved kunde komme, for, at Loven ikke skulde komme til at virke overallt, hvor der er Trang til den, er imødegaaet derved, at der nu staar i Loven, at naar Biskoppen ikke har noget at indvende imod, at Kirken bruges efter Loven af 1911, vil han ikke kunne modsætte sig, at den bruges i dette Tilfælde, thi det hedder, at den paagældende har Ret til at faa Kirken, naar Biskoppen ikke i øvrigt har noget imod Menighedens Lære eller Ritus, i det hele taget dens Forhold til Folkekirken.

Hvad §§ 2, 3 og 4 angaar, finder jeg ikke noget mod dem at indvende. Der maa naturligvis træffes saadanne Bestemmelser, at de forskellige, som faar Ret til at bruge Kirken, ikke kommer i Konflikt med hinanden, at de kan komme til for hinanden, og det er jo den eneste Opgave, Ministeren har i dette Tilfælde, at se at faa Sagen i Orden, dersom der skulde opstaa Uenighed om Kirkens Brug mellem de forskellige, som har Ret til at bruge den. Jeg paaskønner, at baade naar der er Tale om at udfærdige et Regulativ for Kirkens Benyttelse, og naar der er Tale om, hvad der skal betales for at bruge Folkekirkens Bygning, skal der forhandles med Menighedsraadet. Det er ogsaa kommet ind i Folketinget.

Endelig vil jeg ikke undlade at paaskønne, at Folketinget paa et enkelt Punkt har paataget sig at rette et grimt Ord

og gøre det til Dansk, nemlig ved at forandre „erlægge“ til „yde“. Det er en Bestræbelse, jeg vilde ønske var mere udbredt i begge Tingene, end den er. Der trænges i høj Grad til en Modvirkning af den Tilbøjelighed, der er i Befolkningen, først og fremmest anført af Pressen, til i Sprogbrugen at tage alt nyt op, til at søge at faa indført noget nyt, for største Delen Oversættelse heraus-senfra, og til en Tilbagevenden til de gode gamle, danske Ord.

Jeg vil altsaa anbefale dette Forslag til hurtig Fremme.

S. Rasmussen: Det lille Lovforslag, som her foreligger, er, som den højtærede Kirkeminister sagde, en Videreførelse af Loven om Kirkers Brug af 5. Maj 1903 og Tillægsloven af 1. April 1911. Som den højtærede Minister sagde, er der jo i Tillægsloven givet Præster for Frimenigheder Adgang til at tale i Folkekirkens Kirkerum, og det nye, som dette Lovforslag bringer, er, at Frimenigheder skal have en regelmæssig Adgang til Benyttelse af Folkekirkens Kirkehuse. Jeg synes, at der i sig selv ligger en lille Smule mærkeligt i, at en Præst og en Menighed, der har følt sig saa stærkt i Uoverensstemmelse med Folkekirken, at de har udmeldt sig af den, alligevel straks vil søge om at faa Lov til at benytte dens Kirkehuse til deres Gudstjenester. Og jeg synes, at det bliver ikke mindre iøjnefaldende, naar vi ved, at det Forhold, som har bevirket, at dette lille Lovforslag fremkommer, og som Ministeren ogsaa hentydede til, er det, der er sket i Ringkøbing. Pastor Clausen-Bagge har, saa vidt mig bekendt, udtalt, at han ikke ønsker, at han eller hans Menighed skulde modtage en rød Øre af Staten, men ikke desmindre kommer de straks og vil have Kirken overladt. Det er nu vel saa, som den højtærede Kirkeminister ogsaa sagde, at der skal betales derfor, men jeg tvivler om, at denne Betaling vil blive tilstrækkelig eller saa høj, at Overladelsen af Kirken ikke alligevel betyder en materiel Støtte. Det har jeg for saa vidt ikke noget imod, kun synes jeg, at det ser lidt mærkeligt ud. Jeg vil give den højtærede Kirkeminister Ret i, som han udtalte i Folketinget, at vore Kirkebygninger i sig rummer Skatte eller Værdier, som ikke paa den Maade kan anslaaes i Penge, og naar nu Frimenighederne søger om Tilladelse til at benytte disse Kirkehuse, mener jeg, at de derigennem ogsaa faar en aandelig Støtte, hvad jeg ogsaa forstod var den højtærede Kirkeministers Mening, og det tror jeg er af ikke ringe Betydning